

Izkopljemo si votlino in skoraj umremo od lakote

Prehodili smo celotno območje novogradenj, šli mimo šole v središču naselja in hodili vzdolž glavne ulice.

»Meni se bodo zdaj zdaj vnele nogavice, hej!« je tarnal Peter. Moje nogavice se niso vnele, toda na levi peti sem imela gotovo že žulj.

»Prav kmalu bomo na cilju,« nas je spodbujal Vinko. »Zdržite, možje! Le še nekaj dni hoje, pa bomo prispeli!«

Ko sem ravnokar pomislila, da gotovo ne bom zdržala niti enega samega dneva hoje, je Vinko za gasilskim skladiščem zavil v majhno stransko ulico.

»Tukaj bo odslej naša domovina,« je slovesno razglasil. Vinko namreč kar naprej bere. »Voda je vedno najpomembnejša.«

Ugotovila sem, da dolga pot ni bila zaman. Za skladiščem je bil namreč travnik z grmiči in nekaj rožami. Na sredi pa je ležal ribnik, iz katerega gasilci črpajo vodo.

»Super!« je vzkliknil Peter. »Divjina!«

Seveda ni šlo za čisto pravo divjo divjino, le napol. Julka pa nam je pokazala osle in pripomnila, da nas bodo starši takoj našli, saj smo povsem blizu Galebje ulice.

Vinko je rekel, da je to neumnost, ki spominja na očala njegove mame. Vsak dan jih išče, pa jih ima obešena na vrvici okrog vratu.

»Povsem v bližini namreč nikoli ne iščeš!« je pristavil Vinko. Kako pameten je.

»Pa saj mi vendar ne visimo na vrvici!« se je pritožil Lovro, mi pa smo skoraj umrli od smeha. Nikoli ničesar ne razume. Toda vsaj zaradi krvi ni več jokal.

Zato pa se je Franja nekoliko pritoževala, ker je bila od dolge poti žejna. Posedli smo v krog v travo in steklenica kokakole je zakrožila med nami. Ko si naredil požirek, si moral steklenico podati levemu sosedu. Moja leva soseda je bila Tinka.

Vinko je rekel, da je natanko tako tudi pri Indijancih, kadar kadijo pipo miru.

»Zato moramo zdaj priseči,« je vzkliknil.

Peter je rekel, da drži in da je hotel to že sam predlagati. Kakor vedno. Nikdar ne dopusti, da bi še kdo drug imel kakšno dobro zamisel.

Vinko je dejal, da bomo morali drug za drugim vstati, preden popijemo naslednji požirek. Povedal je tudi prisego, ki smo jo morali ponoviti za njim:

»Sveto prisegam, da hočem živeti v tej divjini, dokler ne umrem in sem mrtev. Nikdar ne bom izdal prijateljev, niti če bi mi zato odsekali roko. Svojo hrano in vse drugo bom delil z njimi. V mraku in v nevarnosti, v soncu in svetlobi.«

(Prisego znam na pamet, saj sem jo slišala kar nekajkrat.)

Bilo je zelo slovesno. Predvsem to z mrakom in nevarnostjo, soncem in svetlobo mi je bilo zelo všeč.

Toda Lovro se je seveda spet tisočkrat zapletel. »V mraku in kaj še, Vinko?« je vprašal. Toda sonce in svetlobo je vendarle zadel. Zato je smel tudi on popiti svoj požirek.

Nato nismo bili več tako grozno žejni in Peter je rekel, da je že čas, da si postavimo kočo, sicer ponoči ne bomo imeli strehe nad glavo.

Z grmov smo odtrgali nekaj vej (tega se sicer ne sme, ker so tudi grmi živa bitja, toda zdaj je šlo žal za izjemen primer) in jih zataknili med veje treh drugih grmov, ki so stali tako lepo drug poleg drugega. O koči bi težko govorili, toda Peter je dejal, da je za prvo silo dobra. Ko bomo začeli delati in služiti denar, si bomo lahko kupili deske. Za prvo noč pa bo takšna kočica iz grmičevja tudi dovolj dobra.

Poskusila sem si predstavljati, kako bo, ko se bo stemnilo in bomo vsi skupaj sedeli v koči, in bila sem zelo srečna. Koča se mi zdi pravzaprav še lepša za spanje od naše hiše. Sploh ne vem, zakaj ljudje pogosteje ne pobegnejo.

Vinko je nenadoma ugotovil, da imamo težavo. »Veliko premajhna je za vse!« je rekel. »Veliko premalo prostora je za sedem ljudi!«

Julka je predlagala, da se poskusno uležemo. Prva se je splazila v kočo, legla na tla in se povsem stisnila v kot. Nato se je noter skobacala Franja, za njo pa jaz. Čeprav smo vse potegnile trebuh noter in celo zadržale zrak, je Tinka v kočo lahko pomolila le še glavo. Za fante pa sploh ni bilo več prostora.

»No, in kaj potem?« je rekel Peter. »Ponoči bomo tako ali tako potrebovali ljudi, ki se bodo izmenjavali zunaj na straži. Tem že ni treba v kočo. Ali pa morda hočete tukaj v divjini spati brez straže? Ta je pa dobra!«

Pomislila sem, da bo gotovo zelo udobno, ko bom skupaj s Franjo in Julko ter pol Tinke spala v koči. Mi pa ne bi bilo všeč, če bi morala biti na straži in sama ponoči hoditi okrog gasilskega ribnika.

Vendar tega nisem rekla na glas.

Lovro je začel stokati, ker je bil tako lačen, sama pa sem šele zdaj opazila, da tudi meni kruli po želodcu kot kakšnemu medvedu, kar se je dobro podalo k divjini.

Peter je dejal, da to res ni težava. Večji bodo zdaj tako

ali tako odšli po hrano. Večji so bili seveda Vinko, Peter in Julka.

Mi pa naj v koči počakamo nanje, in to je bilo na začetku tudi zelo zabavno. S Tinko sva z vejami pometli tla, mala dva (Franjo in Lovra) pa sva poslali natrgat travo.

S to smo potem postlali po tleh. Tinka je namreč rekla, da bi ponoči rada spala na mehkem.

V prazno steklenico smo zatakneli liste, kakor da imamo cvetlično vazo. Nato smo se vsi štirje stisnili v kočo, postavili vazo na sredino in se igrali, da se moramo v svoji samotni pragozdni hiši skrivati pred zasledovalci.

Lovro je sedel tik ob vhodu, zato sem mu rekla, da ne sme biti vidna niti krpica njegovih oblačil. Tako bi bili namreč lahek plen zasledovalcev.

»Niti mezinčka ne smeš pokazati!« sem mu zabičala.

Takrat si je Lovro sezul sandale in nogavice in podržal desno stopalo skozi vhod. S prsti na nogi je kar naprej migal po zraku. »Hej, zasledovalci!« je klical. »Kar ujemite nas, kar ujemite nas!«

To je seveda počel zato, da bi nas razjezil.

»S teboj se sploh ni mogoče zares igrati!« je zakričala Franja.

Tako ali tako nam je postalo nekoliko dolgčas. V resnici sploh ni bilo pravih nevarnih zasledovalcev.

Tinka je rekla, da bi se počasi tudi oni drugi lahko vrnili s hrano. Skobacali smo se iz kočice in jih odšli iskat.

In res, kako smo se razjezili!

Mislila sem, da so Peter, Vinko in Julka morda odšli v veleblagovnico, da bi tam za nas kupili gumijaste črve in mlečne rezine ali vsaj suhe žemlje. Gotovo si je Vinko vtaknil v žep kakšen bankovec, preden se je odločil za pobeg. Saj je vedno tako pameten. Tudi Tinka je bila prepričana, da je tako.

Toda le predstavljajte si! Ko smo prišli iz kočice, so Peter, Vinko in Julka povsem mirno sedeli ob ribniku in lovili ribe. Pri tem bi pa tudi mi lahko sodelovali!

Za trнке so vzeli palice. Peter in Julka sta vzela po eno vezalko za vrvico. Vinko pa mora še vedno nositi sandale in si je zato izposodil drugo Julkino vezalko.

Težava je le v tem, je pojasnil Peter, da nimajo vab. Brez vabe pa ribe ne prijemljejo rade.

»Bom jaz poiskal deževnika!« je vzkliknil Lovro.

Kako neumen je bil. Že dolgo ni deževalo, tako da so bila tla povsem suha. In zato seveda tudi ni bilo deževnikov. Pomislila sem, da je še vedno bolje, da sije sonce in *ni* deževnikov, kakor da bi imeli dež in deževnike hkrati. Naša kočica v dežju verjetno ni preveč udobna. Streha gotovo ne tesni prav dobro.

Tudi Tinka, Lovro, Franja in jaz smo si našli palice, na katere smo potem privezali Tinkine in moje vezalke.

Peter je rekel, da lahko to mirno storimo, saj je logično, da bo sedem ljudi ujelo več rib kot le trije.

Vendar žal ni bilo tako. Brez vabe ribe namreč sploh ne prijemljejo. Tako neumne spet niso. Lovro je rekel, da že opaža, kako bo počasi umrl od lakote.

»Moj trebuh je že,« je rekel.

»Kaj je tvoj trebuh že?« je vprašal Vinko.

»Umrli od lakote,« je dejal Lovro. »Mislim, da bodo zdaj od lakote umrle še moje noge.«

»Kako si neumen!« je vzkliknil Peter. »Saj se vendar ne umira po koščkih! Od lakote umreš cel naenkrat!«

Ta misel mi ni ugajala. Nikakor nisem hotela umreti od lakote, ne po koščkih, ne cela.

Tinka je rekla, da ona tudi ne, da pa že opaža, kako ji v želodcu kruli brez konca in kraja.

Na srečo smo se domislili, kaj bi lahko storili. Seveda nas zasledovalci ne smejo najti, ker smo jim pobegnili. Tuji ljudje pa nas lahko najdejo, nas rešijo in nam dajo nekaj za pod zob.

»Toda tukaj nas gotovo ne bo našel nihče,« sem ugovarjala.

»Sam od sebe že ne,« je pripomnila Tinka in pokazala proti koči.

Takoj sem vedela, kaj ima v mislih.

»Sporočilo v steklenici,« sem zašepetala.

Neopazno sva se sprehodili nazaj do koč. Nisva hoteli, da bi Peter, Vinko ali Julka videli, kaj počneva. Gotovo bi nama prepovedali, da naše skrivališče izdava v sporočilu.

Na srečo je imela Tinka v žepu še vedno seznam, ki sva ga sestavili, ko sva se igrali prodajalno živali. Na njem so bile cene za slamo, steljo in zajčje povodce (za hrano

ne, ker nisva vedeli natančnega zneska). Toda to bi lahko seveda prečrtali, narisali zemljevid in napisali, kje nas je mogoče najti, pa da naj s seboj prinesejo veliko hrane in pijače.

»Daj mi pisalo,« sem rekla Tinki.

Seveda ga ni imela. Niti najmanjšega ostanka barvice. Tudi jaz nisem imela ničesar.

»Lahko vprašava še druge,« je predlagala Tinka. Jaz pa sem ji pokazala, da je znorela.

Gotovo niti Vinko ni imel pisala v žepu. Nihče namreč ne nosi česa takšnega s seboj. Le osebe v filmih, ki pristanejo na samotnem otoku in jih lahko rešijo le s pomočjo sporočila v steklenici. Kakšna sreča, da imajo v žepu vedno pisala. Morda bom tudi sama v prihodnje vselej nosila kakšno pisalo s seboj. Za vsak primer. Če bom morala še kdaj pošiljati sporočila v steklenici. Vendar ne bom vzela svojega najlepšega svetlečega vijoličnega flomastra.

»Potem bomo morali pač umreti od lakote,« je turobno dejala Tinka. »Če še sporočila ne moreva napisati.«

Toda rekla sem ji, da lahko tudi v prazno steklenico kokakole dava le seznam. Če bo kdo našel steklenico s seznamom, bo morda dojel, da sporočilo pošilja nekdo, ki se je znašel v zares hudi stiski, ker niti pravega sporočila ni mogel napisati.

»Toda le kako naj nas najde?« je vprašala Tinka. »Brez zemljevida?«

Odvrnila sem ji, da ribnik ni tako zelo velik. Če bo kdo našel steklenico s sporočilom, nas bo zlahka poiskal.

Tinka je zdaj vstavila seznam v steklenico, jaz pa sem privila pokrovček. Nato sva se splazili do ribnika in previdno položili steklenico v vodo.

Tinka je vprašala, ali to smeva ali pa onesnažujeva okolje. Rekla sem ji, da gotovo onesnažujeva okolje. Toda v skrajni sili je tudi to dovoljeno.

»Samo v primeru, da lahko umreš od lakote,« sem rekla. Tinka se je strinjala.

Nato sva sedli v travo in opazovali, kako steklenica počasi pluje po gladini.

Nenadoma je prišel Peter. »Na kaj pa čakata?« je vprašal.

Seveda mu nisva odgovorili. Saj vendar nisva hoteli, da bi se nama posmehoval.

»Dajmo, dajmo, gremo domov!« je zaklical Peter. Kako sva bili presenečeni!

»Jaz sem pa mislila, da bomo za vedno ostali tukaj!« sem ugovarjala. »Ali nismo rekli, dokler ne umremo in smo mrtvi?«

»Ja, se razume, ampak šele prihodnjič,« je razložil Peter. Pojasnil nam je, da se moramo drugič bolje pripraviti na pobeg. Takrat bomo s seboj vzeli tudi hrano in pijačo.

»S pajčevinami v želodcu je bedno,« je rekel in s kamnom ciljal v steklenico kokakole. Celozadel jo je. Listka na srečo ni opazil.

»Ampak naša kočaja je tako srčkana,« je zastokala Franja in tudi meni se je zdelo tako. Kakšna škoda, da ne bomo prespali v njej.

Ko pa smo bili na glavni ulici, sem se začela res kar veseliti doma. Predstavljalasem si, da sta mami in očka gotovo že opazila, da smo izginili. Morda ju je zaskrbelo in sta poklicala policijo. Potem so nas iskali vsi starši iz naše ulice, a nas seveda niso mogli najti. Morda so celo jokali. (Samo Zora Sibila ni jokala, saj bi morala biti njena sinova v hišnem priporu.)

V trebuhu me je spreletaval srh, ker se mi je mama tako smilila, tako da sem rajše kar malo pospešila korak. Peter je celo začel teči, vendar je rekel, da samo zaradi pajčevin v želodcu.

Ko smo zavili v Galebjo ulico, sem bila nekoliko prese-nečena, da pred našimi hišami ni bilo nobenega policijskega avtomobila.

»Živjo!« sem zaklicala na ves glas in se niti od Tinke nisem poslovila, ko je pozvonila pri svojih vratih. Mami in očka pa sploh nista planila iz hiše.

Vrata so bila odprta. Mihec je čepel na ploščicah in stresal pesek v star kozarec od kumaric.

»Nikoli me ne vzamete s seboj!« se je jezil. »Zato sem pa dobil dva sladoleda, šlik-šlak!«

Od lakote sem se skoraj onesvestila.

V kuhinji je na lestvi stal očka, Mihael pa mu je podajal tapeto. Že tri stene sta oblepila.

V dnevni sobi je mama ravnokar postavila šest krožnikov na mizo, saj smo morali umakniti jedilno mizo iz kuhinje.

»Super, Tara, prineseš pribor?« je rekla, ne da bi me pogledala.

Tedaj sem dojela, da me niti pogrešala ni. Samo predstavljajte si, nihče izmed njih ni niti opazil, da smo pobegnili! Sploh se ni izplačalo.

Popoldne sem rekla Tinki, da moramo prihodnjič res ravnati bolje, kadar nas bo spet prijelo, da bi pobegnili. S seboj ne bomo vzeli le hrane in pijače, temveč tudi svinčnik za sporočilo v steklenici (črnilo bi se v vodi razmazalo), pa še vabe za trnje. Doma pa bomo vsepovsod pustili listke, na katerih bo pisalo, da smo pobegnili in da se nikdar več ne vrnemo.

Tinki se je to zdela dobra zamisel. Tudi njeni starši niso opazili, da je pobegnila.

Toda kosilo je bilo tisto soboto najboljše v mojem življenju. Pa čeprav je bila to grahova juha. Do zadnje kapljice sem je pojedla dva krožnika, Peter celo tri, očka pa je rekel, da je videti, kakor da sva bila na odpravi, ko sva tako lačna.

»Saj sva bila,« je rekel Peter.

Mislím, da te nič na tem svetu tako ne zlakotni kot pobeg.